

[Aksel Larsen.]

at bremse produktionen, at sætte beskæftigelsesgraden ned, at skabe arbejdsløshed. Det er det, der bliver den praktiske følge, hvis man gennemfører en politik i overensstemmelse med de lovforslag, regeringen har fremsat. Derfor er det så indlysende, at det må gå galt med tilliden til regeringen, navnlig blandt dens hidtidige vælgere; og med den agitationsevne, venstre og konservative har, kan man også forstå, at tilliden til regeringen, som naturligvis har været noget begrænset i de kredse, er blevet yderligere forringet i den sidste tid.

Hvad er denne tillidskrise i grunden udtryk for? Den er udtryk for en mistillid til det, der hidtil har været bærepillen i officiel dansk politik siden 1948: Marshallplan, Atlantpagt, oprustning, vesteuropæisk betalingsunion, liberalisering, afskaffelse af restriktioner o. s. v., o. s. v. Det, der er spørgsmålet, er: Vil man have ændret denne politik, eller vil man fortsætte som hidtil? Jeg giver i grunden ikke så forfærdelig meget for den støjende opposition, der er kommet til orde i salen i dag, når man ikke møder frem med et program for, hvad man selv ville gøre, hvis man kunne komme til. Tingene gentager sig jo åbenbart noget hyppigt i dansk politik. Jeg har i en anden situation under den foregående regering måttet sige til socialdemokratiet, at det er meget godt med dets under voldsomme armfagter udtrykte mistillid til regeringen, men det ville være rart at få at vide, hvad de selv ville gøre, hvis de kom til; det fik vi ikke at vide dengang, men da vi så nåede ud i valgkampen, fik vi som sagt alle disse løfter, som man nu er løbet fra.

I hvert fald på en vis måde gentager tingene sig, og det må være berettiget at sige til dem, der nu gør sig til talsmænd for mistilliden og kræver regeringens afgang, at det ville være rimeligt — og jeg tror, folket vil forlange det — om de fortalte, hvad de selv ville; det har vi ikke fået at vide. Jeg er godt klar over, at der også er partitaktiske grunde til, at man så stærkt angriber regeringen, udtrykker sin mistillid og forsøger at bevise, at det, den foreslår, duer ikke, og at man tillige er meget tilbageholden med at sige os, hvad man selv ville gøre eller foreslå.

Jeg forstår godt det taktiske motiv hertil. Det er nemlig dette, at hvis den nuværende regering vil fortsætte at være regering og må gennemføre i befolkningen upopulære foranstaltninger, som kan falde i venstres og konservatives smag, så skal det ikke på nogen måde kunne blive sådan, at regeringen kan gå ud til sine vælgere og sige: kammerater! vi blev desværre tvunget til det af venstre og konservative; det var ikke os selv, der ville det, det var dem, der kom med det.

Oplægget blev givet af den højtærede finansminister i hans fremsættelsestale, hvori han udtrykkelig gjorde opmærksom på, at der kunne naturligvis være dem, der mente, at de fordyrelser, der bliver følgen af de nye skattelove, ikke burde indregnes i pristallet, men regeringen stiller ikke noget forslag herom — underforstået: det kan I andre vel nok gøre. Jo, det er taktikken, og derfor er man fra den side tilbageholdende. Et sådant taktisk spil er imidlertid ikke på sin plads i denne situation, hverken fra den ene eller den anden side.

Det, der videre er forholdet, er, at den politik, som har bragt os dertil, at alle, som er særligt informerede, siger, at der er alvorlig valutakrise, den politik er jo gennemført med tre partier som hovedansvarlige: socialdemokratiet, venstre og det konservative folkeparti, på mangfoldige områder dog med støtte af det radikale venstre og fra tid til anden med hel eller delvis støtte fra retsforbundet. Hovedansvarlige er de tre største partier i denne sal, og det er vist typisk for den krise og opløsning, der er i hele den atlantiske front udenfor Danmarks grænser såvel som her i landet, at nu ryger de ansvarlige for den atlantiske politik i totterne på hinanden, river håret ud af hovederne på hinanden, i hvert fald figurligt talt; de kan ikke mere enes. Nej, for befolkningen opdager jo, at de præmisser, hvorpå man angivelig har bygget denne politik i sin tid eller indledt den, holder ikke; den skabte ikke bedre tilstande for Danmark og det danske folk i nogen retning, men der er åbenbart nogen udsigt til, at det vil gå værre. Jeg tror, vi her har forklaringen på, at situationen er, som den er.

Samtidig må jeg have lov at sige, at det er jo forbløffende svagt, som regeringen nu optræder. Den kommer her med forslag,